రుచి

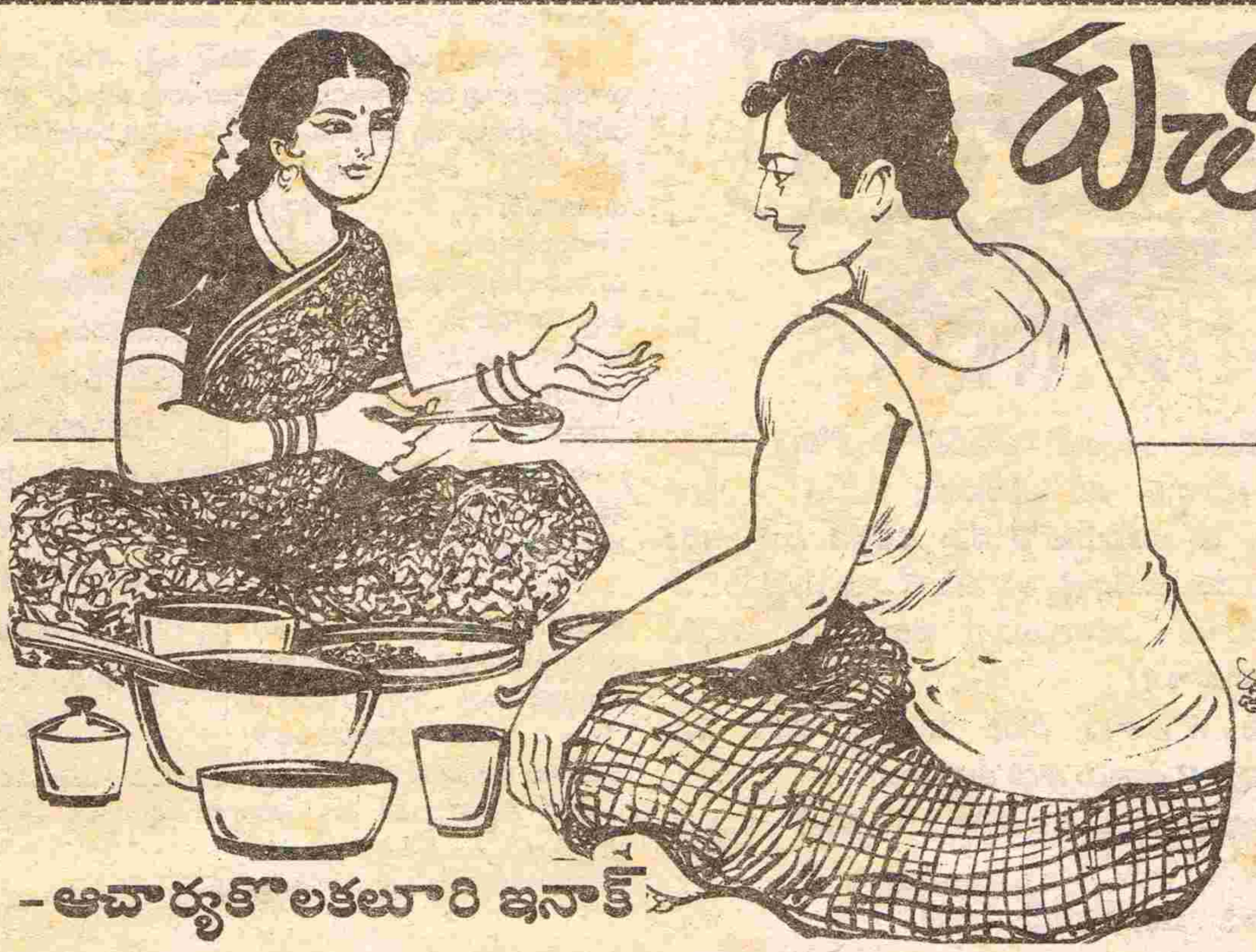

– ఆచార్య కొలకలూరి ఇనాక్

‘కోడి వేపుడు చెయ్’

‘చెయ్యను’

సుందరం ఆగిపోయాడు. స్కూటరూ ఆగిపోయింది.

‘ఏం?’

‘నా ఇష్టం!’

సుందరం ఖంగుతిన్నాడు.

‘ఏం చేస్తావ్?’

‘పచ్చడి!’

‘ఏం పచ్చడి?’

‘నా ఇష్టం’

మరోసారి దెబ్బతిన్నాడు.

‘నీ ఇష్టం!’

సుందరం వెళ్ళిపోయాడు. స్కూటరు అనుసరించింది.

సుధ వాకిట్లోనే ఉంది. పెళ్ళయి ఆర్నెల్లయింది. వాళ్ళెప్పుడిలా మాట్లాడుకోలేదు.

అతనిష్టమే ఆమె కిష్టం.

ఆమె కోరికే అతడి కోరిక.

సొంత ఇష్టాలు వాళ్ళకు లేవు. కోరికలూ లేవు. ఇంతకాలమూ లేవు. ఇవాళే ఇలా అయింది.

వాళ్ళిద్దరూ క్లాసుమేట్లు. సుందరం లెక్చరరు అయ్యాడు. నేడోరేపో ఆమే అవుతుంది.

ఇద్దరూ తినాకుడువా ఉన్న కుటుంబాల వాళ్ళే!

అందరూ వాళ్ళది ఆదర్శ వివాహమంటారు.

మాది ఆదర్శ దాంపత్యమనుకొంటుంది సుధ.

మా జీవితమే స్వర్గమంటాడు సుందరం.

కమ్మని అన్నం తింటుంటే నోట్లో రాయి పడ్డట్టు కలుక్కుమంది ఇవాళ వాళ్ళ వరస.

వాళ్ళది ప్రేమ పెళ్ళి. పెద్దల పెళ్ళి.

ఆమె శాకాహారి.

అతను మాంసాహారి.

ఆ నోళ్ళతో వాళ్ళేం చేస్తారు. మాట్లాడుకొంటారా? మౌనంగా ఉంటారా? అందరికీ సందేహం.

కానీ, వాళ్ళు మాట్లాడుకొంటున్నారు. పోట్లాడుకొంటున్నారు. పడకలాడుకొంటున్నారు.

సుందరం ఇష్టం అన్ని విధాలా అమలుఅవుతూ వచ్చింది. ఆమె అభీష్టం నెరవేరుతూ ఉంది.

అతను కోరనక్కరలేదు. ఆమె తీరుస్తుంది. అతను అడగనక్కరలేదు. ఆమె అందిస్తుంది. అతను చెప్పనక్కరలేదు. ఆమె చేస్తుంది. అతను కంటితో చూపిస్తే, ఆమె తలతో చేస్తుంది.

తన ఇష్టం ఇబ్బడిముబ్బడిగా తీరుతుంటే కోర్కెల గుర్రాలు రేసుల్లో ప్రయిజులు తెస్తున్నాయి.

అలాంటి దాంపత్యంలో సుధ నా ఇష్టం అంటే సుందరం నీ ఇష్టం అనటం విచిత్రమే.

పెళ్ళయిన మొదట్లో స్వీట్లు తినీతినీ సుధకు మొహం మొత్తింది.

భర్త కోసం వంట నేర్చుకొన్న సుధ, అతను ఇష్టపడి తింటుంటే కష్టపడి వండసాగింది. ఆమె వండా, అతను తినా, అదే పని. మరో ధ్యాసలేదు.

ఆమె రుచిగా చేస్తుంది. అతను ఆబగా తింటాడు. చేసింది చేసినట్లే ఉంటుంది. తిన్నవాడు తిన్నట్లే ఉంటాడు. మరో పనిలేదు.

సుధ వండే దీక్ష పూనింది. సుందరం తినే వ్రతం పెట్టుకొన్నాడు.

పెళ్ళయి, తిరుగు పెళ్ళై, రాకపోకలై, నిలకడ చిక్కినినాటి నుంచి, వాళ్ళు కంచంలో తినేవాళ్ళు. ఒకే మంచంలో పండుకొనేవాళ్ళు. మంచి ఫ్రెండ్స్.

ఇద్దరూ ఒకే ప్లేటులో అన్నం తిన్నా వాళ్ళ వ్రతం చెడేది కాదు. ఆమె శాకపాకాలు. అతను మాంసం మసాలాలు. ఈ మూల ఆమె. ఆ మూల అతను. మధ్యలో అన్నం. పర్వతం సైజు. శత్రు దుర్భేద్యం. సుధ పప్పు ఇటు జరిగేది కాదు. సుందరం మాంసం ముక్క అటు కదిలేది కాదు. యమ నియమం. వాళ్ళ వ్రతాలు చెడలేదు.

కంచంలో వాళ్ళ చేతులు కలిసేవి కావు కానీ మంచంలో వాళ్ళ మనసులు కలిసేవి.

సుధ వండిన మాంసం కూర అంత రుచిగా ఉంటుందని సుందరం, అతడి మిత్ర బృందం అంటుంటే, ఎంత రుచిగా ఉంటుందో తెలుసుకోవాలని సుధకు ఉబలాటంగా ఉన్నమాట నిజం.

వండుతూ రుచి చూద్దామని ఆమె అనుకోవటం, వద్దని మానుకోవటం చరిత్రలో కలిసిపోయాయి.

‘కోడికూర రుచిచూస్తే పోలా?’ అని సుందరం అడక్కపోలేదు.

‘చూస్తే పోలా?’ అని సుధ అనుకోకపోలేదు. కానీ చూడలేదు. అంతే!

ఒకరోజు వంకాయకూర సుధ ఈ మూల కలుపుకొని తింటూ ఉంది. సుందరం కోడివేపుడు ఆ మూల కలుపుకొని తింటున్నాడు.

రెండు వాసనలు పెళ్ళాడాయి. కొత్త దాంపత్య పరిమళం.

కంచం రెండు వాసనల్ని ఒకే సమయంలో పీలుస్తూ ఉంది. రెండు రుచుల్ని అనుభవిస్తూ ఉంది.

అక్కడ వంకాయ కూర.

ఇక్కడ కోడి వేపుడు.

ఏం మాయ జరిగిందో తెలీదు. ప్లేటు ఎందుకు ఎలా ఫిరాయించిందో తెలీదు.

వంకాయ ముక్కా, వేపుడు ముక్కా ఒకే రంగూ రుచీ వాసనలతో ఉన్నాయి.

సుధ వంకాయ కూరే కలుపుకొంటూ ఉంది. వంకాయ ముక్కే తింటూ ఉంది. రుచి కూడా అలాగ్గే ఉంది. రంగు కూడా అంతే. వాసన డిటో. కానీ నలగటం కష్టసాధ్యంగా ఉంది. సాధిస్తే రుచిగా ఉంది. నములగా నములగా సారవంతంగా ఉంది. తినగ తినగా రుచిగా ఉంది. నాలుక నాజూకుగా నాట్యమాడసాగింది.

పంటికి పని పడింది. పన్ను గట్టిపడింది. పంటి కింద గట్టిది పడింది. పన్ను చిగుళ్ళకు గుచ్చుకొంటూ ఉంది. వంకాయ కాడ కాదు. అసలు దానిదీవాడ కాదు.

గుచ్చుకొనేదాన్ని వేలితో తీసింది. కంటితో చూచింది. పంటికి అర్థం కానిది, కంటికీ అర్థం కాలేదు.

తేరిపారజూస్తూ ‘ఏమిటిది?’ అంది. ‘ఏమిటది?’ అన్నాడు. ‘ఏమో?’ అంది. ‘ఏమిటి’ అన్నాడు. సరీగ్గా చూచి ‘ఎముక’ అన్నాడు. ఎగిరిపడ్డాడు.

‘ఎగరొద్దు కూర్చో’ అంది. ‘ఇది నా నోటికి ఎలా వచ్చింది?’ అని ప్రశ్నించింది.

‘నేను తినలేదు’ అన్నాడు. ‘నా నోట్లోంచి రాలేదు’ అన్నాడు. ఏమంటున్నాడో తెలియదు. చివరకు ‘తెలియదు’ అన్నాడు.

‘ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చింది’ రెట్టించింది.

‘కోడివేపుడులోంచి’

‘కోడిలో ఈ ఎముక ఎక్కడుంటుంది?’

‘తొడలో’

‘రుచిగా ఉంది’ అనేసింది.

‘ఉంటుంది’ ఒప్పేసుకున్నాడు.

‘చాలా రుచిగా ఉంది’ అంది సుధ. అని ఊరికే ఉండలేదు. చప్పరించింది. నాలుక నాకింది. పెదాలు చీకింది.

సుందరం నోరు తెరుచుకుపోయింది. తినటమూ లేదు. మాట్లాడటమూ లేదు.

సుందరానికి తన నోటి గొడవ తెలియదు. చూస్తున్నాడు. సుధ తిండి తీరు పరికిస్తున్నాడు.

చీకుతూ ఉంది. నములుతూ ఉంది. మింగుతూ ఉంది. ఎముకలు పీకుతూ ఉంది. కుప్పపెడుతూ ఉంది.

సుధ తల ఎత్తటం లేదు. పక్కకు చూడటంలేదు. వంచిన తల ఎత్తటంలేదు.

కంచంలో రెండో చేయి లేదు. తింటూనే ఉంది. తీరా చూస్తే వేపుడు సుష్టాగా అయిపోయింది.

అంతా అయిపోయింది. అప్పుడు చూచింది. సుందరం తినటంలేదు.

‘తినూ’ అంది. ‘ఏముంది?’ ‘ఏమో?’ తీరా చూస్తే వంకాయ కూర ఉంది.

సుధ చూచింది. చుట్టూ చూసింది. సుందరం ముఖంలోకి చూచింది. ముచ్చటగా సిగ్గుపడింది. ముద్దుగా సిగ్గుపడింది. సిగ్గుపడుతూ తేన్చింది.

ఆమె సిగ్గు అంత అందంగా ఉంటుందని అతనికే కాదు, ఆమెకూ తెలియదు.

సుందరం కడుపు నిండిపోయింది. సంతోషంతో కడుపు చెరువయింది. నిండిపోయింది. సంతోషంతో పొర్లిపోయింది.

సుధ మళ్ళీ తేన్చింది. ఆమె తేన్పులు అతడికి దేవుడి వరాలులాగా వినిపించాయి.

ఆ రోజు నుంచి సుందరం ఇంటికి తెచ్చే మాంసం రెట్టింపయింది.

ఆమె కోడి, రొయ్య, చేప, పొట్లే ఏదైనా అద్భుతంగా వండుతుంది. వడ్డిస్తుంది. వడ్డించుకొంటుంది.

ఆమె వంటలో ఆరితేరిపోయింది. పాకశాస్త్రంలో స్నాతకోత్తర పట్టభద్రురాలయింది.

ఆమె అమోఘంగా వండుతుంది. అతను అనూహ్యంగా తింటున్నాడు.

సుధ శుచిగా వండుతుంది. సుందరం శుభ్రంగా తింటాడు. ఆమెకు రుచిగా ఉంది. అతనికి ఉసిగా ఉంది.

వాళ్ళకు మరో పని ఏదన్నా ఉందో లేదో కానీ, మాంసాహారం మాత్రం నిత్యసత్యవ్రతంగా, నోమిగా, వేడుకగా, పండుగగా, ఉత్సవంగా, ఊరేగింపుగా, ఊపిరాడకుండా వండటం, తినటం, తిరునాళ్ళ తిరునాళ్ళగా సాగిపోతూ ఉంది.

వాళ్ళ సైజులు వాళ్ళకు తెలియవు. చూచే టైం లేదు.

నెలలు తరబడి ఇంత సుఖంగా తింటున్న సుధకు నాలుక లాగటం మొదలుపెట్టింది. నాలుక సుతారంగా వంకర్లు పోసాగింది. మొదట్లో అర్థం కాలేదు.

మాంసం తినీతినీ నాలుకకు తిమ్మిరెక్కింది.

అణచిపెట్టినకొద్దీ కోర్కె ఆటంబాంబులాగా కదులుతూ ఉంది. అణువిస్ఫోటనం జరిగేట్టు ఉంది. తుఫాను ముందు సముద్రం తెర్లినట్లు పొర్లినట్టు కలత చెందినట్లు ఉంది సుధ.

సుధకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది. సుందరం వేపుడు తినటం లేదు. పచ్చడి మెతుకులు తింటున్నాడు. తింటూ చెప్పాడు. ‘పచ్చడి బాగుంది’ అన్నాడు. ‘రుచిగా ఉంది’ మళ్ళీ ముద్ద మింగాడు. ‘అద్భుతంగా ఉంది’ అన్నం కలుపుకొంటున్నాడు.

మొకం మొత్తింది. తిమ్మిరి నాలుక మీద నాట్యం మొదలుపెట్టింది.

మొత్తిన ముఖం వయ్యారంగా పాటలు పాడసాగింది. తలలో సంగీత నృత్య రూపకం ప్రారంభమయింది.

నోట్లో నోరూరి, నోరు వర్షం పడ్డ సుక్షేత్రమయింది.

కొత్త రుచికి బీజావాపన జరిగింది. మొలకెత్తింది. పెరిగింది. పెద్దదయింది. మానయింది. మొక్కై వంగలేదు. మానై వంగుతుందా? కాపు కొచ్చింది. కాపు బరువుతో నాలుక నేల చూపులు ప్రారంభించింది.

అప్పుడు తెలిసింది. నాలుకకు పచ్చడి కావాలి. వేపుడు వద్దు. టమోటో పచ్చడి బెస్ట్!

అప్పణ్ణుంచి నాలుక తిమ్మిరి తగ్గింది. దురద మొదలయింది.

గోక్కుంటే పోదు.

కోర్కెను తుంచుదామంటే దురద విపరీతం అవుతూ ఉంది.

భర్త అభీష్టానికే అనుకూలంగా కూరలు వండుతుంది. వడ్డిస్తుంది!

అణచిపెట్టినకొద్దీ కోర్కె ఆటంబాంబులాగా కదులుతూ ఉంది. అణువిస్ఫోటనం జరిగేట్టు ఉంది. తుఫాను ముందు సముద్రం తెర్లినట్లు పొర్లినట్టు కలత చెందినట్లు ఉంది సుధ.

అదే ఉదయం ప్రకటన. ‘కోడివేపుడు చేయను. పచ్చడి చేస్తాను’ అనటం ఈ గొడవలో భాగమే.

కోడివేపుడు చేయమనటం రిక్వెస్టే కానీ ఆర్డరు కాదు. ఆమె చేయననటం మాటమాత్రమే కానీ ధిక్కారం కాదు.

సుందరం స్కూటరెక్కి, కాలేజీకి వెళ్ళిన దగ్గర్నుంచి సుధ మధనపడసాగింది.

తనను తాను నిందించుకుంది. తనకు తాను సంజాయిషీ ఇచ్చుకుంది.

భర్త కోరిక తీర్చాలి. వేపుడు చేయాలి.

తన ఇష్టం తీరాలి. టమేటో పచ్చడి చేయాలి.

అనుకోవటమే ఆలస్యం. వేపుడు రడీ. పచ్చడి స్టడీ. ‘గో’ మాత్రమే మిగిలింది.

‘గో’ స్టార్ట్ అయింది. పచ్చడి నూరటం ప్రారంభించింది. నూరుతూ ఊరుకోలేదు. ఉప్పు వేసిందగ్గర్నుంచి రుచి చూడటం మొదలుపెట్టింది.

ఫైరింజన్లోలాగా నోట్లో నీళ్ళూరుతున్నాయి.

కొంచెం కొంచెం నాకటం, చీదటం మొదలుపెట్టిన సుధ లప్పలు లప్పలు మింగసాగింది.

చెలమలో ఊటలాగా నోట్లో నీళ్ళు! నోరంతా మంట. నీళ్ళు తాగింది. మంట తగ్గలేదు.

మంట తగ్గి రుచి చూద్దామని చూస్తే రోట్లో పచ్చడి లేదు. తుడిచినట్లు, కడిగినట్లు, శుభ్రంగా ఉంది రోలు.

సుధ మళ్ళీ నడుములెత్తుకొంది. పని మొదటికి వచ్చింది. మళ్ళీ పచ్చడి పని ప్రారంభం.

సుందరం మధ్యాహ్నం భోజనానికి వచ్చేసరికి ఇల్లూ ఇల్లాలూ కళకళలాడుతుంటే ఆకలికి ఐశ్వర్యం ప్రసాదించి, కాళ్లకు నీళ్ల దానం చేశాడు.

తాను కూర్చోక ముందే సుధ సంసిద్ధంగా ఉంది.

ఆ పక్క వేపుడు అన్నం వేసి, ఈ పక్క పచ్చడి వేసుకొంది.

మాట లేదు. పలుకు లేదు. అన్నం కలుపుకొంటూ ఉంది.

సుందరం ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ ఉన్నాడు.

‘వేపుడు చేయనంటివే!’

ముద్ద నోట్లో పెట్టుకొంటూ ‘ఆ’ అంది. జవాబు చెప్పే సమయం లేదు. ‘తినూ’ అంది. తింటూ ఉంది.

‘పచ్చడి! నాక్కూడా!’ సుధ వేసింది. సుందరం వేపుడు తీసి వేరే పాత్రలో వేశాడు. అన్నం అంతా పచ్చడితో కలిపాడు.

సుధకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది. సుందరం వేపుడు తినటం లేదు. పచ్చడి మెతుకులు తింటున్నాడు. తింటూ చెప్పాడు. ‘పచ్చడి బాగుంది’ అన్నాడు. ‘రుచిగా ఉంది’ మళ్ళీ ముద్ద మింగాడు. ‘అద్భుతంగా ఉంది’ అన్నం కలుపుకొంటున్నాడు.

నాలుక చప్పరించాడు.

‘ఎక్కువ కారంలేదు’ రొప్పాడు.

‘ఉప్పూ కారం సరిపోయాయి’ ముక్కు చీదాడు.

‘రుచి బాగుంది’ నీళ్ళు తాగాడు.

‘అద్భుతం!’ అన్నాడు. ముద్ద మీద ముద్ద మింగుతున్నాడు. ఆగితే ఒట్టు. ఆలస్యమయితే నేరం. విరామమిస్తే ప్రమాదం. తింటూనే ఉన్నాడు. నములటం లేదు. నాలుక నాలుగు దిక్కులకు తాటిస్తున్నాడు.

‘ఏం వేసి చేశావు?’ తింటూనే ఉన్నాడు, ఎటూ చూడటంలేదు. సుధ జవాబు వినటం లేదు. ఆగలేదు. తినటం ఆపలేదు. రొప్పటం మానలేదు. నీళ్ళు తాగటం తగ్గలేదు.

పచ్చడి వేసుకొంటున్నాడు. కలుపుకొంటున్నాడు. తింటున్నాడు. తీరుబడి లేదు. నిర్విరామకృషి!

తీరా చూస్తే పచ్చడి లేదు.

ఇటు చూస్తే అన్నం లేదు.

సుందరం కడుపు నిండా తిన్నాడు. కదల్లేకుండా ఉన్నాడు. లేవలేక లేచాడు. కూర్చునే తేన్చాడు. లేస్తూ తేన్చాడు. లేచీ తేన్చాడు.

సుధ ఇష్టపడ్డ పచ్చడి. అన్నం కలుపుకొన్నమాట వాస్తవం. తినటం అబద్ధం.

ఆ అన్నం, ఈ అన్నం అంతా సుష్టాగా సుందరం మసుంపెట్టి ముగించాడు.

సుందరం ఆకలి చూచి, తిండి చూచి, తినటం చూచి సుధ తృప్తిపడింది.

ఆకలి తీరిపోయింది.

కడుపు నిండిపోయింది.

సంతోషంతో పరవశించిపోయింది.

పసివాడిలాగా, ఆర్నెల్ల నుంచి అన్నం తిననివాడులాగా భర్త అన్నం తింటుంటే భార్య చూచి ఆదమరచిపోయింది. ఆమె ఆనందానికి హద్దుల్లేవు. అవధుల్లేవు.

సుందరం చేయి కడుక్కొన్నాడు. మూతి తుడుచుకొన్నాడు.

సుధకు అన్నం లేదు. పచ్చడి లేదు.

వేపుడుంది. అక్కరలేదు.

సుధ తినకపోవటం, అంతా తానే తినటం అప్పుడు సుందరానికి తెలిసివచ్చింది.

అన్నం లేదు. పచ్చడి లేదు.

సారీ చెబుతామంటే తేన్పు అడ్డం వచ్చింది.

సుధ ముఖం, చేయి, నోరు, గొంతు చూశాడు. తేన్పు ఆగిపోయింది.

తలవంచుకొన్నాడు. ముఖం గాలిపోయింది.

సుందరం సారీ అనలేదు కానీ, శరీరమంతా సారీ అంటూ సరిగమలు పలికింది.

అంత అందమైన సుందరాన్ని సుధ ఈ ఆర్నెల్లలో చూడలేదు.

ఇంత రుచి అయిన అన్నాన్ని అతనీ ఆరునెలల్లో తినలేదు.

పెళ్ళయి ఆర్నెల్లు. వారు వీరు కాలేదు. వీరు వారు కాలేదు. ఇద్దరూ ఒకటయ్యారు.

ఆ క్షణంలో పడుచువాళ్ళిద్దరూ పసివాళ్ళయ్యారు.

‘అన్నం వండుకొంటావా?’

‘వండుకోను!’

‘మరి?’

‘కడుపు నిండిపోయింది’

ఆకాశంలో సూర్యుడు అలాగ్గే నిలబడి పోయాడు.

స్కూటరెక్కి కాలేజీకి పోబోతూ సుందరం అడిగాడు.

‘రాత్రికి ఏం చేస్తావ్?’

‘పచ్చడి!’

ఇక స్కూటర్ ఆగితే ఒట్టు.

☆